

NUMMELAN
∞
PONITALLI

Merja Jalo

Salaisuuksien
torni



WSOY



Merja Jalo

Salaisuuksien
torni

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40711-0

Painettu EU:ssa

Sisällys:

<i>Neuvonpitoa</i>	7
<i>Salernossa</i>	14
<i>Musta hevonen</i>	21
<i>Päätöksentekoa</i>	28
<i>Kireitä hetkiä</i>	34
<i>Valeasut</i>	40
<i>Arvoitusta ratkomassa</i>	45
<i>Takaa-ajo</i>	51
<i>Puiden varjossa</i>	60
<i>Tiedonmuruja</i>	66
<i>Vastaus</i>	72
<i>Jockeyn perässä</i>	77
<i>Kohtaaminen vuorella</i>	83
<i>Totuus paljastuu</i>	90
<i>Salaisuuksien torni</i>	96
<i>Varoitus</i>	106
<i>Monte Cassinon omistaja</i>	115
<i>Rannalla</i>	129

Neuvonpitoa

Mikko Lahti katsoi tiukasti tyttäreensä. Hevos-hullu Kirsti oli lähdössä etsimään Kafkaa jo toisen kerran Eurooppaan Jussilan perheen matkas-sa. Tällä kertaa Repen varastettu hevonen oli nähty Italian Salernossa, joka oli matkan pää-määrä. Kikan isä oli epäileväinen. Eihän kukaan edes varmasti tiennyt, oliko kyse todella Kafkas-ta. Mikkoa hermostutti tyttären lähtö. Poliisina hän joutui tuon tuostakin vaarallisiin tilanteisiin, ja nyt hän oli varma, että Kafkan jäljittämiseen liittyi selittämätön uhka. Italian mafiosoilla oli sormensa pelissä Kafkan tapauksessa, eikä hei-dän kanssaan kannattanut rettelöidä. Jos Kikka nyt matkustaisi Salernoon, kuka pitäisi hänestä huolta?

– Kaikki menee ihan hyvin, Kikka selitti ja rakensi itselleen voileipää. – En mene sinne yksin. Repen isä lähtee mukaan ja perillä odottaa myös hänen äitinsä.

Mikko oli kuullut Repen vanhempien avioerosta. Kuuluisasta hevoskasvattajasuvusta lähtöisin oleva Maria Carena Antinea tiesi varmasti, mikä heitä perillä odotti. Olihan hän italialainen ja tunsi paikalliset olot. Olisiko Repen äiti kutsunut nuoria sinne, jos he voisivat olla vaarassa? Tuskinpa.

– En päästäisi sinua Repen kanssa kahden, isä sanoi. – Olisitte pian pulassa.

– Ei siellä mitään tapahdu, Kikka sanoi. – Selvitämme vain, onko rannalla nähty musta hevonen Kafka. Olisi mahtavaa, jos Repe saisi hevosensa takaisin.

– Niin, olisihan se jotain, isä mutisi.

Mutta mikään ei taannut, että ratsu oli Repen hevonen.

Äiti näytti myös huolestuneelta.

– Luigi Provenzanohan Repen ratsun vei. Hevosvargaat ovat Italian kuuluisaa mafiaperhettä ja lasten pitäisi pysytellä kaukana sellaisista miehistä.

– Olet oikeassa, Mervi, isä vastasi. – Olen itsekin miettinyt, miksi mafia halusi juuri Kafkan?

Asia oli askarruttanut Mikkoa paljon. Miksi ihmeessä sellainen esteratsastajakuuluisuus kuin Luigi Provenzano tahtoi tahria kilparatsastajan maineensa rikollisella toiminnalla? Kilpaurahan olisi ohi, jos mies jäisi kiinni. Poliisi oli laittanut Italian konsulaattiin Helsinkiin nootin asiasta. Mutta mitään ei ollut kuulunut. Luigi joukkioineen oli karistanut Suomen pölyt jaloistaan.

– Kyllä minua silti huolestuttaa, äiti ilmoitti.

– Ei meille mitään tapahdu. Asumme Repen äidin ystävättären perheessä Salernon rannalla. Hän se ensin näkikin hevosen. Ystävätär oli ilmoittanut Maria Carenalle, että rannalla kiitää aina aamuhämärissä musta hevonen, josta kukaan ei tiedä mitään. Sen jälkeen Maria Carena oli matkustanut paikalle tarkistamaan tilanteen, ja hyvä olikin, että hän meni. Se oli Kafka! Olen ihan varma, että Repen äiti tunnisti poikansa ratsun. Pakko! Maria Carena on nähnyt Kafkan hyvin läheltä Korkeamäen suurkisoissa, silloin kun Repe voitti hänen nenänsä edestä ykköspalkinnon.

– Mutta sinun pitää olla erityisen varovainen, Kikka. Et saa laittaa itseäsi kiperiin tilanteisiin, ymmärrätkö?

Kikka tunki leivän suuhunsa ja nyökkäsi.

– Selvä se. Lentoliput ovat huomiseksi. Repen isä hakee minut täältä kotoa.

Karl Peter huolehti kaikesta.

– Siitä tuleekin mieleeni, että pitää mennä pakkaamaan.

Kikka pomppasi seisomaan. Hän kiirehti yläkertaan hakemaan lentolaukkua ja tunsu, miten vatsanpohja lehahti perhosia täyteen. Matkasta tulisi hurjan jännittävä! Ajatella, jos he kohtaisivat varastetun Kafkan ja Repe saisi uuden mahdollisuuden tuoda hevosensa kotiin. Se olisi jotakin.

Työntäessään laukkuun sopivia vaatteita Kikka muisteli heidän viimeistä yhteistä seikkailuaan Sloveniassa, Ljubljanassa. He olivat olleet Repen kanssa aivan Kafkan jäljillä. Seikkailu oli kuljettanut heidät maanalaisille tippukiviluolille ja Bredjamsky Gradin vuorilinnaan, jossa Luigi piilotteli hevosiaan.

Kikkaa värisytti vieläkin, kun hän ajatteli kiipeilyä kallioseinämillä ja kosteita tippukiviluolia. Italiassa he tuskin joutuisivat niin tukaliin olosuhteisiin. Salernoon oli luvattu lämpöä jopa 22 astetta, mutta yöksi piti saada ylle jotakin lämmintä. Kikka etsi kaapista vielä villatakkinsa. Auringon laskiessa pimeys ja kylmyys saapuivat etelässä heti.

Kikka oli juuri saanut laukun pakattua, kun ovelta kuului Mika-veljen utelias ääni.

– Oletko taas lähdössä ulkomaille?

– Olen. Kafkan perään.

Mika rypisti otsaansa. Hän tunsi kyllä Jussilan pojan ja tämän maineen naistennaurattajana. Poika oli tainnut iskeä silmänsä hänen sisareensa.

– Juurihan te matkustitte sen hevosen takia...

– Niin matkustettiinkin.

– Repe taitaa kylpeä rahassa. Meinaan, kun maksaa sinut. Isä kertoi.

– Hän on uhannut laittaa joka sentin hevosen sa takaisin saamiseen. Varmasti minäkin tekisin samoin hänen asemassaan. Oma hevonen on Reppelle kaikki kaikessa! Minusta olisi korkea aika saada Kafka kotiin.

– Olisi vaan kiva tietää, miten te sen teette? Vastassa on asemiehiä. Virkavaltakaan ei ole taivottanut niitä.

Kikka kävi vuoteeseensa makaamaan.

– Lakkaa jo pelottelemasta minua!

Tilanne oli muutenkin arka.

– En minä tahdo pelotella sinua, Mika vastasi totuudenmukaisesti. – Mutta en vain halua, että sinulle käy köpelösti. Mafiosot kykenevät mihin tahansa.

Se oli varmasti totta, Kikka ajatteli. He pysyivät lahjomaan poliisikunnan, rajavartioston ja kaikki tielleen tulevat ihmiset.

Mika asteli ikkunan luokse ja katsoi ulos puutarhaan. Perheen poliisikoira Rita näkyi juoksevan omenapuiden alla.

– Voitte kohdata hyytäviä yllätyksiä, sillä mafian kanssa ei leikitä!

Mika oli aidosti huolissaan siskostaan. Lähteä nyt reissaamaan mafiosojen maahan, kun vastassa oli Luigi Provenzano. Oliko siinä mitään järkeä? Mikään ei olisi lastenleikkiä siinä vaiheessa, kun Kikka astuisi Italian maaperälle.

– Meillä on yksi etu puolellamme, Kikka sanoi.

– Mikä?

– He eivät tiedä, että olemme päässeet hevosen jäljille.

– Se vielä puuttuisi, että he sen tietäisivät, Mika huudahti. – Mutta jos tulee täpärä tilanne, älä paljasta henkilöllisyyttäsi heille! Käytä vaikka valeasua.

Kikka hymyili.

– Selvä se.

Veli häipyi ovelta, mutta keskustelu jäi mietittämään Kikkaa. Oliko hän astumassa vaaraan?

Miten kalliiksi hänen uskollisuutensa ystävälleen voisi käydä? Vihollisen uhka oli niin todellista ja kammottavaa, että Kikan oli vaikea ajatella koko asiaa. Luigi ei unohtaisi ikinä Linnavuoressa käytyä taistelua, jossa Repe oli saanut miehen kypälämäkeen ja pelastanut heidät muut yöllisestä iskusta.

– Nyt alkaa kilpajuoksu varkaan kanssa! Kikka kuiskasi. – Luigi on pysäytettävä!

Nähtäväksi jäi, kumpi heistä voittaisi tämän erän. Mutta yksi asia oli varma. Repe ei antaisi periksi. Hän sinnittelisi Luigin kannoilla kuin takiainen. Eikä Kikka jättäisi Repeä yksin. He matkustaisivat Kafkan jäljessä valtapelin ja juonnittelijoiden hämäriin huoneisiin, missä käytäisiin viimeinen taistelu hevosesta.

Salernossa

Kikkaa jännitti enemmän kuin hän myönsi. Lento Italiaan oli sujunut vaivattomasti ja perillä heitä oli vastassa Repen äiti, Maria Carena ja hänen ystävättärensä aviomies Andrea Cavazzi. Ystävättären perhe tarjosi Jussiloille kotinsa, jonka rannalla salaperäinen musta hevonen kulki. He tekisivät kaikkensa, että Repen kadonnut hevonen löydettäisiin ja tuotaisiin Suomeen.

Maria Carena riensi halaamaan vastahakoista Repeä.

– Ihana nähdä sinua Repe! Minun on ollut sinua niin ikävä.

– Moi!

Poika näytti vaivautuneelta ja koetti vetää lentolaukkua eteen, jotta äidin osoittamat hellyydenosoitukset eivät olisi päässeet perille.

Seuraavaksi Maria joutui kohtaamaan entisen miehensä, Karl Peterin.

– Hei Karl!

Maria Carena tarjosi miehelle kätensä.

– Hei!

Miehen ääni oli tyly.

He katsoivat toisiaan.

– Hyvä, että pääsitte tulemaan. Olen ollut huolissani pojasta.

Repen isä nielaisi. Kiharatukkainen nainen oli yhä sama ihana Maria Carena, joka oli aikanaan hurmannut hänet. Nyt he olivat jälleen kohdanneet.

– Tulimme Kafkan takia, Karl sanoi asiallisella äänellä.

Maria lakkasi hymyilemästä. Mitä hän oikein oli odottanut? Halausta, lempeitä sanoja? Hän vilkaisi nopeasti Andreaan.

– Lähdetäänkö?

Ajatus tuntui hyvältä. Andrea johdatti heidät ulos. Aurinko paistoi. Napolin lentokentän edessä seisoi valkoisia takseja sikin sokin parkkeerattuna. Kuskit tupakoivat ja puhuivat keskenään. Puiden alla oli Andrean auto.

– Autoni ei ole tämän isompi, jotta se mahtuu paremmin liikenteeseen.

Matkalaukut nostettiin takakonttiin. Maria Carena, Kikka ja Repe istuivat takapenkille. Äiti saisi kertoa kaiken Kafkasta.

– Näitkö Kafkan omin silmin?

Maria Carena nyökkäsi.

– Ihan varmasti. Enhän olisi muuten soittanut sinulle ja pyytänyt sinua tänne asti. Kafka on Sallernossa. Emme vaan tiedä, kuka sitä pitää.

– Luuletko, että kyse on Luigi Provenzanosta?

Maria ei ollut varma. Italian mafian lonkerot ylettyivät pitkälle ja nyt oltiin Italiassa.

– Otetaan asiasta selvä!

Pojan kasvot hehkuivat.

– Olen odottanut hevosen näkemistä niin kauan. Mahtaako Kafka enää tuntea minua?

Kikka taputti poikaa kädelle.

– Kyllä se tuntee. Hevosilla on pitkä muisti.

Repe toivoi sitä. Aina kun hän sulki silmänsä, hän näki pikimustan puolalaisen ruunansa, jolla oli pitkä runko ja leveä silmien väli. Vaikka Repe kuinka yritti muistella, hän ei saanut mieleensä ainuttakaan toista hevosta, joka olisi toiminut yhtä hyvin kuin Kafka. Se oli huippuratsu, joka luki ratsastajansa ajatuksia. Repellä oli käynyt satumainen onni, kun Pentti Nummela, Nummelan ponitallin omistaja, oli myynyt hevosen hänelle.

– Tahtoisin nähdä Kafkan heti!

– Sitä ei näe kuin auringon noustessa, Maria Carena sanoi. – Silloin joku ratsastaa sillä aina rannalla.

Repe ei olisi millään malttanut odottaa.

Kikka syventyi katsomaan ikkunasta maisemia. Salernoon päästäisiin tunnissa. Tie kiemurteli vuorten katveessa ja kulki kauniiden kaarevien siltojen päältä. Maisema oli upea ja kaikki värit loistivat voimakkaampina kuin Suomessa. Omakotitalojen pihoissa kasvoi appelsiinipuita ja puut olivat täynnä oransseina hehkuvia hedelmiä.

– Repe! Katso, mitkä vuoret!

Kikka painoi kasvonsa auton ikkunaan kiinni.

– Alpit...

Aurinko hyväili vuorenrinteitä. Korkeimmat huiput olivat lumen peitossa. Vuorten syvänteissä väri vaihteli kirkkaan heleästä aina tummaan vihreään, kun notkelmissa kasvoi tiheälatvaista mäntymetsää. Valkoisia taloja näkyi siellä täällä jyrkilläkin rinteillä.

Kapeat kiemurtelevat tiet toivat heidät viimein perille.

– Nyt olemme Salernossa, Andrea huudahti.

Heidän eteensä aukeni pitkä hiekkaranta. Repe väänsi ikkunaa auki saadakseen hengittää raikasta

ilmaa. Mereltä käyvä tuuli iski rantaan kohisevia aaltoja, jotka paiskautuivat vaahtopäisinä hietikolle. Paikka oli kuin paratiisi. Kirkkaan sinisellä taivaalla ajelehtivat poutapilvet peilautuivat veden pintaan ja kauempana ulapalla näkyi ankkurissa olevia rahtilaivoja. Miten saattoi olla mahdollista, että Kafka oli tuotu tällaiseen paikkaan?

– Kaunista..., Kikka sanoi.

– Paikka on kuin Nizza, Maria Carena sanoi ihailu äänessään.

Andrea ajoi rantabulevardin päähän ja käänsi auton ison kolmikerroksisen rakennuksen pihaan. Yhdellä silmäyksellä näki, että talon omistaja oli rikas. Rakennuksessa oli suuret valkeat pilarit portaikon kummallakin puolella ja se oli hyvässä maalissa. Yläkerran parvekkeen reunaa somistivat kukkalaatikot, jotka hehkuivat kaikissa väreissä.

Ovelle ilmestyi tumma hoikka nainen, joka vilkutti tulijoille.

– Tervetuloa!

– Siinä on vaimoni Carmen! Andrea ilmoitti.

Carmen käveli heitä vastaan innoissaan. Viimeinkin hän näki ystävänsä suomalaisen perheen, josta oli kuullut niin paljon.

– Buonasera, benvenuto! Tervetuloa!

Paikka teki vieraisiin vaikutuksen. Puutarha, joka levittäytyi pihatietä kahdelle suunnalle, oli hyvin hoidettu. Pihan reunoilla huojuivat palmut, jotka ylettyivät yläkerran parvekkeelle asti. Ovelta lähti kiemurteleva tie appelsiinilehdon läpi hiekkarannalle.

– Käykää sisään, Carmen pyysi.

Laukut kannettiin eteiseen ja iloinen puheensorina täytti alakerran. Kikalle selvisi, että Andrea toimi Pompejin ylimmäisenä arkeologina. Kaivauksilta löydettiin jatkuvasti uutta materiaalia. Karl oli kovasti kiinnostunut Andrean työstä ja halusi myös päästä katsomaan tätä historiallista paikkaa.

– Kyllä se käy, Andrea sanoi. – Saat nähdä Vesuviuksenkin.

– Meidän pitää ensin löytää Kafka! Repe muistutti isäänsä.

Siksihän Salernoon oli tultu.

– Repe, Kikka...

Maria Carena viittoili nuoret mukaansa parvekkeelle. Linnut lauloivat.

– Mahtavat näköalat rantaan, poika sanoi.

– Eikö olekin, äiti hymyili. – Maisemassa on jotakin lumoavaa, en koskaan kyllästy katsomaan sitä.

Maria veti henkeä ja vakavoitui.

– Carmen toi minut tähän parvekkeelle varhain eräänä aamuna. Luonto nukkui vielä, mutta yhtäkkiä kuulin hevosen kavioiden kopinaa.

– Mistä se tuli? Repe halusi tietää.

Äiti näytti sormellaan pohjoisen suuntaan.

– Jostain tuolta. Sitten huomasimme pikimustan hevosen. Sen Carmen halusi minulle näyttää. Hevonen eteni vinhaa vauhtia pitkin rantaviivaa. Olisittepa nähneet sen. Ratsu oli täynnä villiä juoksemisen riemua.

Repe nyökkäsi.

– Se oli Kafka, hän arvasi.

– Niin oli. Jos meinaat nähdä Kafkan, sinun pitää mennä rannalle juuri ennen aamun sarastusta.

– Varmasti menemme, poika sanoi.

Hän yritti hillitä ääntään vapisemasta.

Carmen huuteli heitä tervetulokahville ja tietysti maistamaan oman puutarhan appelsiinimehusatoa. Houkuttelevaa juomaa oli runsaasti tarjolla.

– Mennään heti, Repe sanoi. – Ja tehdään samalla suunnitelma, miten näemme Kafkan.

Kikka oli asiasta samaa mieltä.

Musta hevonen

Salernon ranta lepäsi hiljaisuudessa. Koko kaupunki nukkui. Rannan palmut ja oleanteripuut liikahtivat heräävässä aamussa. Repen askelissa oli päättäväisyyttä, kun hän suuntasi kulkunsa kohti kauempana levittäytyvää kivivallia. Pojan sydän takoi jännityksestä. Kohta hän tapaisi jälleen Kafkan ja hänen unelmansa täyttyisi. Repe odotti joka hetki kuulevansa mustan hevosensa askeleet rantahietikolla. Pian Kafka ilmestyisi rannalle ja kiittäisi unen lailla rantaviivaa pitkin.

Kikka pysähtyi seisomaan kivilohkareelle, josta ranta oli täynnä. Erikokoisia kiviä levittäytyi pitkälle matkalle.

– Mihin me piiloudumme? hän kysyi.

Repen sydän hakkasi. Hän osoitti sormellaan suurta kiveä.

– Tuonne!

Laakea kivi kallistui sopivasti pystyasentoon. Sen takaa heitä ei huomattaisi. Järkäleet kätksivät heidät ratsastajan näkyvistä, eikä tämä voisi edes aavistaa nuorten läsnäoloa.

Peräkanaa tyttö ja poika kiipesivät kivien sekaan. Ne olivat yön kylmettämää ja liukkaita. Meri oli huuhtonut kivien reunoja ja heittänyt suolaisia pärskeitä niiden ylle. Rantavedessä ajelehti kaislankorsia. Vesi oli aivan kirkasta ja pohja oli hienoa, vaaleaa hiekkaa.

– Varo sitten, ettet putoa kiveltä.

Repe katsoi ympärilleen.

– Tästä on hyvä näköala rantahietikolle, hän sanoi.

Mikään ei taannut, että he näkisivät Kafkan, mutta nuoret odottivat sitä kiihkeämmin kuin mitään muuta. Saapuisiko musta hevonen pian palmujen ja oleanterien lomasta rannalle? Kuka sillä ratsastaisi? Luigi Provenzanoko, mafiamies, joka oli ensin varastanut Kafkan Suomesta Linnavuoren kartanosta ja kuljettanut hevosen Slovenian Predjamsky Gradin vuorilinnaan? He olivat seuranneet jälkiä Ljubljanaan ja lähestulkoon saaneet hevosen itselleen. Ja nyt he olivat tässä, Italian Salernossa. Repe mietti, oliko Luigi kuljet-

Kikka ja Repe ovat Italian
Salernossa etsimässä varastettua
Kafka-oria. Jäljet johtavat tarkasti
vartioidulle salaisuuksien tornille.
Vihollinen tuntuu vaarallisemmalta
kuin koskaan.

Tilanne karkaa käsistä ja taistelu
hevosesta saa hurjan päätöksen.
Repe joutuu valitsemaan,
pelastaako hän äitinsä vai
hevosensa.

Nummelan ponitalli -sarja
lumoa lukijasukupolven toisensa
jälkeen vauhdilla, jännityksellä ja
ratsastuksen riemulla.



N84.2
ISBN: 978-951-0-40711-0
Kannen kuvat: Istockphoto
www.wsoy.fi